



בית משפט השלום בבת ים

ת"א 22-01-55289 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

י"ז תמוז תשפ"ג
6.7.2023

בפני כבוד השופטת רונית אופיר

התובעת: שרון אלרעי פרייס ת"ז 025686924
ע"י ב"כ עוה"ד דקלה בללתי

נגד

הנתבעת: יוספה ברק טמיר ת"ז 02726009
ע"י ב"כ עוה"ד ינר גליס

פסק דין

א. רקע

1. עניינה של תביעה זו בסדרה של פרסומים אותם פרסמה הנתבעת על התובעת על רקע תפקידה ופעילותה של האחרונה במהלך תקופת מגפת הקורונה.
2. התובעת, ד"ר שרון אלרעי פרייס (להלן: "התובעת"), מכהנת כראש שירותי בריאות הציבור במשרד הבריאות ומוסמכת מתוף תפקידה לפעול לשמירת בריאות הציבור בישראל. במהלך תקופת מגפת הקורונה הייתה התובעת אחראית, בין היתר, על נושא התמודדות עם נגיף הקורונה במדינה ועל מתן המלצות ויישום המדיניות הממשלתית בכל הנוגע לחיסונים.
3. הנתבעת, גבי יוספה ברק טמיר (להלן: "הנתבעת") היא יועצת תקשורת, בלוגרית פוליטית ובעלת חשבונות ברשתות החברתיות ("פייסבוק" ו"טוויטר").
4. כרקע מקדים, ניזכר במציאות חיינו הלא רחוקה.

על רקע ההתמודדות עם מגפת הקורונה והכלים השונים בהם נקטו רשויות המדינה לצורך התמודדות עם התחלואה הגוברת, פרצו מחלוקות עזות בציבור שהובילו לפולמוסים חריפים. פולמוסים אלה התגברו עם כניסת החיסונים לחיינו, ועם התרחבות המבצע לחיסון כלל האוכלוסייה. עוצמתם של הפולמוסים גברה עם התרחבות מבצע החיסונים לחיסון אוכלוסיית הילדים. פולמוסים אלה ומחלוקות עזות יצרים אלו מצאו את ביטויים



בית משפט השלום בבת ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

החריף ברשתות החברתיות. כדרך של פרסומים ברשתות, אלה נכתבים ללא סינון, ללא בקרה, ומבלי שכותביהם נדרשים לעמוד בקוד אתי כלשהו, הן ביחס לאמיתות הפרסומים והן ביחס לאופן ביטויים.

כך, לא אחת, ולצד ביקורת לגיטימית על מדיניות הממשלה ורשויות הבריאות ביחס למאבק במגפה; הופצו לכל עבר גם פרסומי כזב הנשענים על מסד עובדתי רעוע ביחס למגפה, ביחס לדרכי ההתמודדות עימה וביחס לגורמים השונים אשר מצאו עצמם נלחמים עבור בריאות הציבור.

על רקע זה הוגשה התביעה שלפניי.

5. הפרסומים מושא התביעה הם חלק ממסכת פרסומים ענפה אותה פרסמה הנתבעת ביחס לתובעת ולמשפחתה על רקע מבצעי חיסוני הקורונה וחיסוני הילדים בכלל זה. המסכת הרחבה של הפרסומים הובאה במסגרת נספח 1 למוצגי התובעת. התביעה נסובה רק על שניים עשר פרסומים המתייחסים לתובעת ולבני משפחתה, אותם פרסמה הנתבעת החל מיום 22.12.2021 ועד ליום 4.1.2022.

ב. הפרסומים:

6. פרסומים אלה פורטו באופן חלקי במסגרת סעיף 50 לתביעה (נספח 1 למוצגי התובעת, החל מעמוד 15). להלן הפרסומים המלאים כפי שהופיעו ברשתות החברתיות. כל ההדגשות אינן במקור. מאחר שפרסומים אלה מתייחסים גם לבנה הקטין של התובעת, זה לא יוזכר בשמו המלא.

א. הפרסום ראשון: ביום 22.12.2021 בשעה 13:19 פרסמה הנתבעת פוסט ברשת הפייסבוק בלשון הבאה: "ג' פרייס יוצא לאכול במסעדה. לג' פרייס אין תו ידוק אמא שלו כנראה חושבת שאין צורך שהילד בכיתה י' יתחסן. נכון שרון? ומה מאיר אומר על זה?!?" (להלן: "הפרסום הראשון").

ב. הפרסום שני: כשעתיים מאוחר יותר ביום 22.12.2021 בשעה 19:21 פרסמה הנתבעת פוסט נוסף בלשון הבאה: "אז ככה. 1. מאיר פרייס לא איים עליי בתביעת דיבה, אלא בתלונה למשטרה על מעקב (נראה לו?!?) אחר קטין וחשיפת פרטיו. 2. מאיר פרייס כתב לאלדד יניב, שילדיו מחוסנים, לא ציין את המילה קורונה. 3. אין כאן דיבה, ג' פרייס לא מחוסן. 4. כל קטין שנדרש להציג צו ירוק, חושף פרטים רפואיים. 5. שלא תעזו לחסן ילדים, שרון ומאיר



בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

פרייס לא מחסנים את שלהם. 6. ניצן, תתבע אותי ואל תעשה לי ילד" (להלן: **"הפרסום השני"**).

ג. **הפרסום השלישי**: ביום 24.12.2021 בשעה 9:57 פרסמה הנתבעת פוסט בלשון הבאה: "48 חלפו מאז שפירסמתי שג' פרייס לא מחוסן. להלן התוצאות. מאיר ושרון פרייס לא שלחו מכתב התראה לא הוזמנתי לחקירה במשטרה גם לא הוצג תו ידוק לציבור. ג' לא חוסן. הנני לוביסטית בשירות הציבור" (להלן: **"הפרסום השלישי"**).

ד. **הפרסום הרביעי**: ביום 24.12.2021 בשעה 10:51 פרסמה הנתבעת פוסט נוסף: "קיבלתי חומר מפרק. אשכרה אני ג'יימס פ*** בונד. היום הצטרפו לתחקיר שלי: חוקר פרטי וכתבת בכירה מאחד העיתונים הגדולים. ערן סגל אתה פושע מדעת אתם פושעים פרייס אתם משפחת פשע מתביישת שילדתי את הבת שלי בשיבא פושעים. אני מתעדת הכל. המדינה רודפת אותי זמן רב, יודעים שרק אני אסיים את זה ושאי אפשר לקנות אותי. אני זקוקה לצו הגנה ממדינת ישראל והפסיכופטים שהם משסים בי. פעם אני אספר הכל. לא ירחק היום". לטענת התובעת האמירה כי "פרייס אתם משפחת פשע" מהווה לשון הרע (להלן: **"הפרסום הרביעי"**).

ה. **הפרסום החמישי**: באותו היום, ב - 24.12.2021 בשעה 16:08, העלתה הנתבעת פוסט ובו תמונה של התובעת ובעלה ועליו הכיתוב הבא: "הזוג פרייס מקדמים חיסונים של כל ילדי ישראל בעוד הם כלל לא חיסנו את ג' בנס!" (להלן: **"הפרסום החמישי"**).

ו. **הפרסום השישי**: ביום 25.12.2021 בשעה 9:24 העלתה הנתבעת פוסט בפייסבוק בתגובה לפוסט שפורסם בקבוצה בפייסבוק בו נטען כי הנתבעת אינה עיתונאית ואין כל מקורות או סימוכין לפרסומי הנתבעת כי ג' לא חוסן. הנתבעת כתבה בלשון הבאה: "שמשהו יספר לגברת שיש לי נסיה לתבוע וגם לזכות. לא חבל על הכסף שלה? אני מגובה בהוכחות, לטובתה אני מקווה שיש לה את פנקס החיסונים של ג'" (להלן: **"הפרסום השישי"**).

ז. **הפרסום השביעי**: באותו היום, 25.12.2021 בשעה 21:34 שיתפה הנתבעת ציוף של משרד הבריאות בטוטר שם נכתב כי כל ארבעת ילדיה של התובעת מחוסנים וכתבה בלשון הבאה: "תודה לניצן ולמהבולים של מ. הבריאות שפייממו את



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

המסר ושיכנעו סופית שסייקופרייס הם מתנגדי חיסונים. תודה" (להלן: **"הפרסום השביעי"**).

ח. **הפרסום השמיני**: למחרת, ביום 26.12.2021 בשעה 26: 7 פרסמה הנתבעת פוסט ובו תמונה נושאת כותרת "סטטוס תו ירוק" הנחזית להיות עותק מסטטוס התו הירוק של בנה הקטין של התובעת ובו צוין כי: "ג' פרייס.... לא קיים אצלנו רישום שהחלמת. שעבר פרק הזמן הנדרש מהחיסון השלישי שלך. שטרם חלפה חצי שנה מהחיסון השני שלך, או שעשית בדיקת PCR במסגרת 'מגן חינוך' לבני 12 ומטה בשבוע החולף". במסגרת הפוסט כתבה הנתבעת: "האקרים שלחו לי מייל הבוקר. ככה אפשר לפרוץ למאגרי מידע???" (להלן: **"הפרסום השמיני"**).

ט. **הפרסום התשיעי**: בהמשך אותו יום, ב - 26.12.2021 בשעה 9: 25 פרסמה הנתבעת פוסט נוסף: "ניצן. אם הציפרלקס שלך ימשיך להתקיף אותי עם בוטים אני אתבע אתכם על הפצת כזבים. יש לי הוכחות שג' פרייס לא מחוסן. כל ההגבלות שאתם מטילים עלינו חלות עליו. הוא לא ילמד בזום הוא לא ייכנס לקניין הוא יוחרג ימודד ויקוטלג. כל הורי הריאלי בחיפה צריכים לדרוש הצגת תו ירוק של ג'. אני אעודד אותם לכך" (להלן: **"הפרסום התשיעי"**).

י. **הפרסום העשירי**: בהמשך אותו היום, ביום 26.12.2021 בשעה 16: 05 פרסמה הנתבעת פוסט נוסף: "סה"כ הגיוני שאחקר במשטרת עכו. כמעט 3 שעות לכל כיוון. מיכאל רוזליו התנדב להצטרף וגם להזמין למסעדה. שימת לבכם עד כה לא פורסמו תוויהם הירוקים של ילדי פרייס. שהרי המישפוחה לא חייבת דין וחשבון לאיש! שרון פרייס היא סהכ רש שירותי הבריאות (כך במקור- ר"א) מחד גיסא היא זוכה לחסינות מאידך ילדיהם זוכים לפרטיות שאחרים אינם זוכים לה. ההצגות שלהם ושל ניצן לא משכנעות. ג' לא חוסן. נ.ב. יועמש משרד הבריאות טען שהמסמך שנשלח אליי עי האקרים עבר פוטושופ. אז לא התבצעה פריצה ומידע על ג' לא דלף. המידע שלנו לעומת זאת ניתן עי אמא שלו לאנשים זרים כי לנו אין זכויות". טענות התובעת מופנות כלפי האמירה כי "ג' לא חוסן" (להלן: **"הפרסום העשירי"**).

יא. **הפרסום האחד עשר**: למחרת, ביום 27.12.2021 בשעה 8: 47 פרסמה הנתבעת פוסט בלשון הבאה: "המאדר פייקדס משגרים אליי את רחב הזונה (מרגלת נו) ש"מנדבת" פרטים כוזבים בכדי שאפול בפח ואפשרם כך יטושטש אי חיסונו





בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

של ג' פרייס. ותושחר הש"ג הורודה. בנוסף, רחב (שם פיקטיבי כמו האומניקורן) פורטת על נימי נפשי. היא מעלה שאלה פילוסופית האם האינטרס הציבורי עולה על פגיעה בפרטיותו של קטין? מממ, ספרי את זה לשופטת שאוסרת על פרסום שמם של להק פדופילים אנסי קטינים הנהנים מחסינות מלבבת ואולי אפילו מאיננוס עכוז נוסף שלא מלאו לו שנים כנדרש. לבית המשפט זה לא מזיז את הרקטום. אם זוהי התייחסותו של בית המשפט האם רחב הזונה טוענת טענות ענייניות או מעוניינות? לא פגעתי בפרטיותו של איש כל הגברדיה מפרסמת חדשות לבקרים תיקים רפואיים של קטינים. שאשא, בנט וכיוצ"ב. החיסון אינו מהווה תיק רפואי, מאחר והוא מתנהל בדרך של ריבוי מתחסנים באותו חלל, הזריקות מתנהלות ומנהלות את השיח הציבורי וג' פרייס עצמו מפרסם את מעמדו החיסוני ברבים. אום אל ג' מוזמנת לחדול מניהול מעבדה בה מופרות זכויותיהם של הפאצינטיים הקטינים האנוסים תוך שהיא מפרה את שבועת היפוקרטס, ההיפוקרטית והסייקו בו"ז" (להלן: "הפרסום ה-11").

יב. הפרסום השניים עשר: ביום 4.1.2022 בשעה 16:55 פרסמה הנתבעת פוסט בלשון הבאה: "הצעת חוק על שמי. חלום. מה עם להציג תו ירוק של ג'?" מתגבשת הצעת חוק ע"י ח"כ ענבר בזק ומכון זולת, המבקשת להפעיל כלים משפטיים כולל עבירה פלילית נגד אנשים שמפרסמים או טוענים לקשר בין חיסונים לבעיות פוריות ברשתות החברתיות ואלה שטוענים שהילדים של שרון אלרועי פרייס לא התחסנו" כך עולה מישיבה שהתקיימה אתמול בכנסת. טענות התובעת מופנות כלפי האמירה הכלולה בפוסט: "ואלה שטוענים שהילדים של שרון אלרועי פרייס לא התחסנו" (להלן: "הפרסום ה-12").

7. כאמור, מדובר בשניים עשר פרסומים מתוך עשרות רבות של פרסומים נוספים, אשר רק לגביהם נטען במסגרת התביעה כי אלו עולים כדי לשון הרע.

ג. תמצית טענות הצדדים

תמצית טענות התובעת

8. לטענת התובעת, כלל הפרסומים מושא התביעה מהווים לשון הרע כהגדרתה בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק"). מדובר בפרסומים הנושאים אופי אישי ומשתלח נגד התובעת ובני משפחתה על מנת לעשותה מטרה ללעג ולבוז. אין מדובר בפרסומים מקריים, אלא הם נובעים מתפקידה של התובעת ראש שירותי הבריאות



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

וקשורים קשר ישיר לתפקידה ופועלה. פרסומים אלו נועדו לפגוע פגיעה מכוונת בשמה הטוב של התובעת ויש בהם משום ניסיון לפגוע בעיסוקה ובמקצועיותה.

9. הפרסומים לפיהם בנה הקטין לא חוסן, הם פרסומים שקריים וכוזבים שפורסמו במטרה לפגוע בתובעת ובמשפחתה תוך ניסיון לקעקע את סמכותה המקצועית בעיני הציבור. הפצת פרסומים כוזבים אלה והצגתם כ"אמת" מייצרת גל של "פייק ניוז" ("פרסום כוזב") המופץ ברשתות החברתיות ופוגע באמון הציבור במשרד הבריאות ובמניעים של עובדי מערכת הבריאות לנקוט צעדים מגבילים נדרשים שונים.

10. מדובר בפרסומים כוזבים ועל כן לא עומדת לנתבעת הגנת "אמת הפרסום" הקבועה במסגרת סעיף 14 לחוק. בנוסף לא עומדת לנתבעת הגנת תום הלב שכן הידיעות הכוזבות פורסמו בחוסר תום לב ומתוך מטרה ברורה ומפורשת לפגוע בתובעת ובתפקידה, קל וחומר כאשר הפרסומים הוסיפו להתפרסם גם לאחר הבהרת משרד הבריאות כי ילדיה של התובעת מחוסנים.

11. הנתבעת לא הבחינה בפרסומיה בין עובדות לדעות והתייחסה בפרסומיה לעובדות אשר אינן נכונות ועל כן לא עומדת לנתבעת הגנת "הבעת דעה" הקבועה במסגרת סעיף 15(4) לחוק. עוד טוענת התובעת כי חזקה על הנתבעת כי עשתה פרסומיה שלא בתום לב, וזאת בהתאם לחזקה הקבועה במסגרת סעיף 16 לחוק, אשר מתקיימת בענייננו.

12. ביחס לפיצוי, לטענת התובעת מדובר בפרסומים שנעשו במטרה לפגוע. על כן, יש להעניק בגין כל פרסום פיצוי ברף המקסימלי הקבוע בחוק מכוח סעיף 7א(ג) לחוק העומד על סך של 143,566 ₪. סכום הפיצוי הכולל עומד לשיטת התובעת על סך של 1,363,877 ₪. סכום זה מורכב מסכום הפיצוי המקסימלי ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף 7א(ב) לחוק בסך של 71,783 ₪ בגין כל אחד מהפרסומים הראשון עד החמישי (ובסך הכל: 358,915 ₪) וכן מסכום הפיצוי המקסימלי ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף 7א(ג) לחוק בסך של 143,566 ₪ בגין כל אחד מהפרסומים השישי עד הפרסום ה-12 (ובסך הכל: 1,004,962 ₪). לצרכי התביעה, העמידה התובעת את סכום תביעתה על סך כולל של 250,000 ₪.

בנוסף עתרה התובעת לצו מניעה קבוע אשר יאסור על הנתבעת להוציא לשון הרע על התובעת בכל אתר אינטרנט, חשבון ברשתות החברתיות, בכל מדיה ובכל דרך אחרת וכן עתרה להוצאת צו הסרה ולאיסור הפצה של כלל הפרסומים המכפישים והפוגעניים המתייחסים לתובעת הזיהם או דומים או קשורים לפרסומים מושא התובענה – הן ביחס לפרסומים קיימים והן ביחס לפרסומים עתידיים וזאת ביחס לכל מדיה וספקית שירות בה מופיעים או יופיעו הפרסומים, לרבות אתרי אינטרנט, חשבונות ברשתות חברתיות ומנועי



בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

חיפוש שונים שדרכם ניתן להגיע לפרסומים ואשר התובעת תצביע עליהם ככאלה שיש להסירם בהתאם לצו.

תמצית טענות הנתבעת

13. הנתבעת העלתה מספר טענות מקדמיות ביחס לחריגה קיצונית ממתחם הסבירות ועשיית שימוש לרעה בסמכות שלטונית בעצם הגשת התביעה על ידי התובעת באמצעות פרקליטות המדינה. עוד טענה הנתבעת כי התביעה הוגשה תוך ניצול לרעה של הליכי משפט ואכיפה סלקטיבית על מנת להשתיקה מלחוות דעתה ברשתות החברתיות. לטענתה, נעשו מאות ואף אלפי פרסומים קשים וביקורתיים כלפי התובעת על ידי גופים תקשורתיים, אנשי ציבור וגורמים פרטיים אך היא בחרה להגיש את תביעתה רק כנגד הנתבעת.

14. ביחס לפרסומים, אין מדובר בלשון הרע בהתאם להגדרתה בסעיף 1 לחוק. הפרסומים חוסים תחת חופש הביטוי, חופש הביקורת, חופש ההפגנה שהינן זכויות חוקתיות ועל חוקתיות מוגנות. לטענת הנתבעת, אם תתקבל התביעה הרי שכלל שבית המשפט יקבל תביעה זו יהיה בכך משום הטלת מגבלה חמורה על יכולת הציבור לחשוף אמת, חופש הביטוי והיכולת של האזרח הבודד לבקר את השלטון. התובעת מכוח תפקידה חשופה לביקורת ציבורית נוקבת. ולשון הפרסומים לא חרגה מהשיח הנהוג ברשתות החברתיות.

15. לטענת הנתבעת עומדות לה הגנות אמת הפרסום והגנת תום הלב. לשיטתה יש לסווג את הפרסומים תחת שלוש קטגוריות: פרסומים המתייחסים לבנה של התובעת או קרובי משפחתה (הפרסום הראשון); הפרסום השני; הפרסום השלישי; הפרסום השישי; הפרסום התשיעי; הפרסום העשירי; הפרסום ה-11). פרסומים המתייחסים לתובעת במישרין (הפרסום השני; הפרסום הרביעי; הפרסום החמישי; הפרסום השישי; הפרסום השביעי; הפרסום ה-11); פרסומים אשר לשיטתה אין בהם התייחסות לתובעת ולקרוביה (הפרסום השמיני וכן פרסומים נוספים אשר אינם מהווים חלק מהפרסומים מושא התביעה).

ביחס לקטגוריה הראשונה, אין מדובר בלשון הרע שכן אלו אינם נוגעים לתובעת אלא לבנה. בנוסף טוענת הנתבעת כי מדובר בפרסומי אמת ועל כן עומדת לה הגנת "אמת הפרסום".

ביחס לקטגוריה בקטגוריה השנייה, מדובר בביקורת לגיטימית, לעיתים סטירית החוסה תחת חופש הביטוי. גם ביחס לפרסומים אלו טוענת הנתבעת כי מדובר בפרסומי אמת החוסים תחת ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק. לחילופין טוענת הנתבעת כי מדובר בביקורת לגיטימית על דמות ציבורית, שהינה בבחינת הבעת דעה אשר נאמרה בתום לב.



בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

- ביחס לקטגוריה השלישית, אין בהם התייחסות לתובעת ולקרוביה ועל כן אין הם מהווים לשון הרע.
- במסגרת כתב הגנתה התייחסה הנתבעת לפרסומים שונים, אשר אינם בגדר הפרסומים מושא התובענה ועל כן לא אידרש להם.
16. לחילופין טוענת הנתבעת כי גם אם הפרסומים אינם אמת הרי שעומדת לה הגנת תום הלב שכן היא האמינה ומאמינה עד היום כי פרסומים אלו הינם אמת.
17. במסגרת סיכומיה הוסיפה הנתבעת וטענה כי היא חוותה את אוזלת ידן של הרשויות בכך שבנה הבכור חוסן ללא אישורה פעמיים, ואירוע זה שימש כמניע לבחירת דרך פעולתה (סעיפים 7 – 9 לסיכומי הנתבעת).
18. באשר לסכום הפיצוי, מדובר במסכת עובדתית אחת וזאת לאור מועד הפרסומים ומשך הזמן שחלף ביניהם ועל כן וגם אם ייקבע כי מדובר בלשון הרע, יש להשית בגין הפרסומים פיצוי אחד.

ד. מהלך הדיון

19. הצדדים הגישו תצהירי עדות ראשית, אליהם צורפו כלל ראיותיהם. בנוסף הוגש לבית המשפט 'התו הירוק' של ג' במעטפה סגורה וכן תעודת עובדת ציבור בדבר מעמדו החיסוני של ג'. במסגרת דיון ההוכחות מיום 18.1.2023 נחקרו התובעת והנתבעת. הצדדים הגישו סיכומיהם.
20. לאחר הגשת הסיכומים, ביום 24.5.2023, עתרה הנתבעת לצרף ראייה נוספת כראיית הזמה. מדובר בתשובת משרד הבריאות לעו"ד שאבי מיום 22.5.2023 במענה לפנייה שהוגשה לפי חוק חופש המידע ובמסגרתה הובאו נתונים שונים ביחס לנפטרים ממחלת הקורונה (להלן: "ראיית ההזמה"). התובעת התנגדה לצירוף הראייה הן בשל השלב בו הוגשה הבקשה והן לגופה. אקדים ואומר, כי גם אם אתעלם מהשלב המאוחר בו הוגשה הבקשה (לאחר הגשת סיכומי הצדדים), הרי שלגופה לא מצאתי כי מדובר בראייה רלוונטית למחלוקת ועל כן לא מצאתי להידרש לה במסגרת פסק הדין. עניינה של התביעה בפרסומים שפורסמו אודות התובעת ובני משפחתה בסוף שנת 2021 ותחילת שנת 2022. הראייה שצירופה התבקש היא מענה שניתן על ידי משרד הבריאות בשנת 2023. המענה מתייחס לנתונים שנאספו במשרד הבריאות במהלך תקופת הקורונה הנוגעים לנפטרים מקורונה. אין כל קשר בין נתונים אלה ובין הפרסומים הנוגעים למצבו החיסוני של ג' וטענות הנתבעת להגנות העומדות לה מכוח הגנת 'אמת הפרסום' ו'תום הלב'.





בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

ה. דין והכרעה

21. כבר בפתח הדברים אסיר מעל המדוכה את טענות הנתבעת ביחס לתקינות ההליך, שלא מצאתי בהן כל ממש. טענות אלה נדונו ונדחו עוד במסגרת הדיון מיום 7.9.2023. הנתבעת הגישה על החלטתי זו בקשת רשות ערעור (במסגרת רע"א 6828-10-22), אשר נדחתה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (כבוד השופטת א' כהן) מיום 7.11.2022. לא הוגשה בקשת רשות ערעור על החלטה זו ובהתאם מדובר בהחלטה חלוטה. ביחס לתקינות ההליך קבע בית המשפט המחוזי:

"השאלה כיצד התקבלה ההחלטה בפרקליטות לייצג את התובעת או בידור נהלי הפרקליטות בעניין היא לא שאלה שבית משפט השלום יצטרך להכריע בה. בית משפט השלום לא יבחן סבירותה של החלטת רשות מנהלית ואף לא את חוקיותה...."

למעלה מן הצורך אציין, כי בניגוד לאמור בבקשת רשות הערעור אין מדובר ב"החלטה תקדימית" של הפרקליטות לייצג עובד ציבור בתביעת לשון הרע שמגיש עובד ציבור. כפי שצויין בכתב התביעה, הפרקליטות ממעטת לנקוט בצעד כזה ועושה זו שימוש רק במקרים חריגים, אך בהחלט בבתי המשפט ולאורך השנים הוגשו תביעות כאלו. כך למשל בשבתי בבית משפט השלום בתל אביב עוד בשנת 2008 דנתי בתביעת לשון הרע שהגישה פקידת סעד נגד מי שביצע כלפיה פרסומי לשון הרע (ת.א 43461/08 רונית צור נ' יעקב בן יששכר). פקידת הסעד היתה מיוצגת על ידי הפרקליטות...." (ההדגשה אינה במקור- ר"א).

22. כך שעניין סבירותה או חוקיותה של החלטת הפרקליטות לייצג את התובעת אינה חלק מהמחלוקות בהליך זה.

23. עוד אציין כבר בראשית הדברים ובאופן ברור – טענות הנתבעת בדבר אי חיסונו של ג', בנה הקטין של התובעת, הוכחו כעורבא פרח, טענות שווא שאין להן כל ביסוס.

24. התובעת הציגה בפני בית המשפט את תעודת הקורונה של ג' – 'התו הירוק' (זה הוגש תחילה לבית המשפט במעטפה סגורה נוכח החשש להפרת פרטיותו של ג' לאור הפרות קודמות שנעשו על ידי הנתבעת, אולם בא כוח הנתבעת עיין בו).



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

כן הוגשה לבית המשפט תעודת עובד ציבור של גב' טלי דהן, מנהלת תחום בכיר ערוצי שירות קורונה, במשרד הבריאות. מהמסמכים עולה בבירור כי ג' חוסן בחיסון הקורונה והיה בעל תו ירוק כבר ביום 20.7.2021. כך שפרסומיה של הנתבעת בתקופה הרלוונטית לתובענה לפיהם ג' אינו מחוסן אין להם כל ביסוס ואחיזה במציאות.

25. ומכאן לבחינת הפרסומים וההגנות בדרך אותה התוו החוק והפסיקה. דרך הילוכו בפסק דין זה תעבור בתחנות הבאות: תחילה אבחן האם הפרסומים הם לשון הרע, כפי שאלו מוגדרים בחוק. לאחר מכן נפנה לבחון את ההגנות השונות להן טענה הנתבעת. משם נעבור לשאלת גובה הפיצוי. במסגרת זו נבחן האם הוכחה בעניינינו "הכוונה לפגוע" והאם זו מצדיקה פסיקת פיצוי בכפל נוכח הוראות סעיף 7א(ג) לחוק.

ה.1. האם הפרסומים הם לשון הרע

26. לשון הרע בהתאם לסעיף 1 לחוק היא דבר שפרסומו עלול: "(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצידם; (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו במשלח ידו או במקצועו....".

מדובר במבחן אובייקטיבי, לפיו נדרש בית המשפט לבחון את הפרסום בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת. אין בוחנים את תחושותיו הסובייקטיביות של התובע, אלא כיצד החברה עלולה לקבל את הפרסום (ע"א 28/95 פדרמן נ' טרנר, פ"ד נו(1) 411, 420 (1995); כן ראו בע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607 (2002); ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558 (2004); א. שנהר דיני לשון הרע (תשנ"ז – 1997), עמ' 109, להלן: "שנהר").

כאשר בית המשפט עוסק בפרשנות פרסום הנטען כי הוא מהווה 'לשון הרע' הוא בוחן את משמעותן של המילים בעיני האדם הרגיל, הקורא את הפרסום בהתאם לידע הכללי שלו וניסיונו (ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 300 (1977)).

27. החוק מאזן בתוכו ערכים שונים ומתנגשים וקובע את נקודות האיזון ביניהם. חופש הביטוי, חופש הביקורת וחופש המחאה עומדים אל מול זכותו של אדם לשם טוב. אין מדובר בזכויות מוחלטות ונקודת האיזון ביניהן משתנה ממקרה למקרה בהתאם לנסיבותיו.





בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

ההתנגשות בין ערכים אלה ומציאת נקודות האיזון ביניהם עולה ביתר שאת כשמדובר בפרסומים הנעשים ברשתות החברתיות ובמרחב הווירטואלי. מדובר במדיות נגישות ובעלות תפוצה רחבה כאשר הפרסומים שנעשים בהן יכולים להתקבע במרחב הווירטואלי "לנצח". הפרסומים בהן נעשים בקלות יתרה ומבלי שהמפרסם כפוף לכללים כלשהם של אתיקה מקצועית עיתונאית, לחובה לקבלת תגובת מושא הפרסום או לביקורת של עורך או מוציא לאור. על כן פגיעה בשמו הטוב של אדם כתוצאה מפרסומים מכפישים ברשתות החברתיות עשויה להיות בה חומרה יתירה (רע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (6.10.2022) (להלן: "עניין פלונית") פסקה 7 לפסק דינה של השופטת וילנר).

ויפים דברים אלו גם לפרסומים מושא תביעה זו אשר נעשו כולם ברשתות החברתיות.

28. במסגרת בחינת הפרסומים והקביעה אם הם לשון הרע, מצאתי לחלק את הפרסומים השונים לשתי קטגוריות:

האחת, כוללת פרסומים בהם נעשו קביעות עובדתיות ביחס למצבו החיסוני של ג' או לחיסונו של ילדיה. כאלו הם הפרסומים הראשון, השני, השלישי, החמישי, השמיני, התשיעי והעשירי. בכלל זה יש לראות גם את הפרסום השישי, על אף שאין בו קביעה קטגורית בדבר חיסונו של ג', אך נטען בו כי יש לנתבעת הוכחות לכך.

הקטגוריה השנייה, מכילה פרסומים שאין בהם קביעות עובדתיות, אך הם כוללים כינוי גנאי שונים לתובעת ומשפחתה, כגון "משפחת פשעני", "סייקופרייס", "מאדר פייקרס", "היפוקריטיות", "סייקר". כאלו הם הפרסומים הרביעי, השביעי, והפרסום ה-11. ביחס לפרסום ה-12, אתיחס בהמשך.

סיווג הקטגוריה הראשונה – פרסומים הכוללים קביעות עובדתיות באשר למצבו החיסוני של ג'

29. הפרסומים הכלולים בקטגוריה זו (הפרסום הראשון, השני, השלישי, החמישי, השישי, השמיני, התשיעי והעשירי) הם בבחינת לשון הרע. ואסביר:

30. התובעת מכהנת כראש שירותי בריאות הציבור במשרד הבריאות. במסגרת תפקידה היא קראה לציבור להתחסן ולחסן את ילדיו. הצגת התובעת כמי שלא פעלה לחסן את ילדיה שלה וזאת במקביל לפניותיה לציבור להתחסן – מציירת את התובעת בעיני הציבור כמי שמדברת בשני קולות, כדו פרצופית וכחסרת יושרה אישית ומקצועית.



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

הצגתה באופן זה פוגע בתובעת ובמקצועיותה, במשרתה הציבורית, בהגינותה וביושרתה המקצועית.

הנתבעת עצמה הודתה כי פרסומים אלו נעשו על מנת להראות כי "המלכה היא עירומה" (סעיף 46 לכתב ההגנה) וכן טענה כי הפרסומים נעשו "לנוכח "קמפיין" שהובילה התובעת לחיסון ילדים כנגד נגיף הקורונה, בעוד שנמסרו לנתבעת ידיעות כי ילדיה של התובעת ו/או לפחות חלק מילדיה לא חוסנו בחיסון זה" (סעיף 84 לכתב ההגנה). הנתבעת מודה כי מטרת הפרסומים הייתה לפגוע בתדמיתה הציבורית של התובעת ובכך לפגוע במבצע שהובילה מטעם משרד הבריאות לחיסון הציבור.

31. כך שכל הפרסומים בהם פרסמה הנתבעת כי בנה הקטין של התובעת ג' לא חוסן או כי ילדיה של התובעת אינם מחוסנים, הם בבחינת לשון הרע.

סיווג הקטגוריה השנייה – פרסומים הכוללים כינויי גנאי לתובעת ולמשפחתה

32. הקטגוריה השנייה, אינה כוללת פרסומים שיש בהם קביעות עובדתיות אך כוללת כינויי גנאי שונים לתובעת ולמשפחתה. כאלו הם הפרסומים הרביעי, השביעי, והפרסום ה-11.

33. ההלכה הפסוקה מורנו כי יש לבחון ביטויים מסוג זה ולפרשם בהקשר האובייקטיבי שלהם, כפי שהאדם הסביר היה מפרש אותם (רע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר (30.5.2023) (להלן: "עניין זוהר").

בעניין זוהר נדון פרסום אשר ייחס לח"כ זוהר השתייכות לארגון פשע. כפי שנקבע שם, בביטויים מסוג זה, על אף משמעותם הלשונית, ברור מקריאתם כי אין מדובר בפשטו של מקרא אלא יש לחלץ ממנו את המשמעות האמתית הגלומה במילותיו:

"...בית המשפט שלפניו מתבררת תביעת לשון הרע מחויב לבחון, במקרים המתאימים, אם הפרסום שבמחלוקת הוא פרסום שאדם מן הישוב יבין שיש להוציא מידי פשט תיבותיו ומשמעותן המילונית. בעשותו כן, על בית המשפט לתת דעתו על השאלה מהו המסר שייקלט מן הפרסום; ולהתחשב בכך שאין זה רצוי כי דיני לשון הרע ידחקו מן השיח צורות ביטוי ציוריות, אף לא כאלה הנעשות על דרך הגזמה, כאשר הן חפות מיומרה להצגת עובדות. בחינה זו, במקרים מסוימים, עשויה להביא לכלל מסקנה כי על אף שמדובר בפרסום בעל חזות חיצונית עובדתית ('ידיו של פלוני הן שפכו את הדם', באחת





בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

מהדוגמאות שלעיל), נכון יהיה לראות בדברים משום עזיבה של עולם העובדות הקשוחות, אל עבר הבעת דעה על מושא הפרסום ועל תפקודו" (שם בפסקה 25 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג, ההדגשה אינה במקור – ר"א).

34. כפי שעוד נפסק בעניין זוהר, יש ליתן את הדעת גם אל ההקשר הכולל של הדברים והאופן שבו רוב האנשים מבינים אותם וכן אל מיהות התובע והנתבע ולמהות הפרסום. כאשר מדובר בתובע שהוא איש ציבור ובנושא הכרוך בענייניו הציבוריים, הרי שיש בכך כדי לחזק את סיווג הפרסום כהבעת דעה ולא כקביעת עובדה.

35. וביישום כללים אלו על ענייננו, על פני הדברים מדובר בביטויים, שגם אם הם בוטים, הרי שיש לסווגם כהבעת דעה. כך, את הביטוי "משפחת פשע" אותו נקטה הנתבעת בפרסום הרביעי, יש לפרש באופן החורג מפשט מילותיו. ברור לכל כי אין בכך קביעה עובדתית אלא הבעת דעתה של הנתבעת על התנהלותה הערכית של התובעת. באשר לביטויים "סייקופרייס" (הפרסום השביעי) "מאדר פייקרט" "היפוקריטיות", "סייקו" (הפרסום ה-11), גם אם מדובר בביטויים בוטים, הרי שהאדם הסביר מסיק כי מדובר בחיווי דעה על התנהלותה של התובעת.

עם זאת, סיווגם של הביטויים כהבעת דעה אין בו להוציאם באופן מיידי מכלל לשון הרע. כפי שנקבע בעניין זוהר גם פרסום אשר האדם הסביר רואה אותו כהבעת דעה יכול לעלות כדי לשון הרע; כיון שהבעת דעה זו עשויה להסב נזק למושא הפרסום, ועל כן לבוא בגדרי לשון הרע שבסעיף 1 לחוק.

36. בענייננו, את הבחינה באם מדובר בהבעת דעה העשויה להביא נזק למושא הפרסום יש לערוך ביחס לרושם הכולל של הפרסומים, ולא בבחינת כל ביטוי גנאי באופן נפרד..

37. ניתוח פרטני של כל ביטוי וביטוי יכול היה להתאים באם הפרסומים היו עומדים בפני עצמם. קריאה כירורגית ובחינה "סטריילית" של כל אחד מביטויי הגנאי: "משפחת פשע", "היפוקריטיות", "סייקו" ו"מאדר פייקרט" בהתאם למובנו המשתמע אכן יכולה הייתה להביא למסקנה כי האדם הסביר הקורא ביטויים אלו מתרשם כי מדובר בדעתה של הנתבעת; ואין בביטויים אלו לבדם משום ציון עובדות נוקשות או אירועים מציאותיים שניתן לבחון את התרחשותם.

38. אך לא ניתן לנתק את הפרסומים שבקטגוריה השנייה ממסכת הפרסומים הכללית, שנעשתה באופן רציף, מספר פעמים ביום לאורך מספר שבועות. בבואנו לשאול מהו המסר



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

שיקלט מביטויי הגנאי השזורים במסכת הפרסומים הכוללת התשובה היא ברורה. המסר שנקלט מביטויים אלה הוא כי התובעת אינה מחסנת את ילדיה ומתנהלת בחוסר יושר מקצועי ואישי.

39. כך לא ניתן לנתק את הפרסום הרביעי משני הפרסומים אשר כבר קדמו לו באותו היום, אשר נעשו בטווח של פחות משלוש שעות (משמע, ממוצע של פרסום לשעה).

בהמשך אותו היום פורסמו עוד 11 (!) פרסומים נוספים. בפרסומים הקודמים באותו היום נטען על ידי הנתבעת כי יש לה "מידע" אודות התובעת וכי בנה הקטין של התובעת אינו מחוסן. כך שהביטוי "משפחת פשע" אינו עומד בחלל הריק אלא מצטרף לרצף הפרסומים שלפניו הבא לפגוע בתובעת, ביושרתה ובמקצועיותה.

40. גם לא ניתן לנתק את הביטויים שנאמרו במסגרת הפרסום השביעי והפרסום ה – 11 מהפרסומים שקדמו להם. הפרסום השביעי הוא הפרסום הרביעי שנעשה באותו היום ובמסגרתו שיתפה הנתבעת פרסום של משרד הבריאות לפיו כל ארבעת ילדיה של התובעת חוסנו, והגיבה כי "...סייקופרייס הם מתנגדי חיסונים". כך גם האמירות בפרסום ה – 11 מתייחסות לטענת הנתבעת בדבר אי חיסונו של ג'. ברור מהקשר הדברים כי גם אם מדובר בהבעת דעה, הרי שהיא מתקשרת לפרסומים קודמים ונעשית על מנת לפגוע בתובעת.

41. כך שגם אם בהתאם למובנם, ביטויי הגנאי הכלולים בקטגוריה זו הם בבחינת הבעת דעה, הרי שמצאתי כי הבעת דעה זו היא לשון הרע בהתאם לחוק.

42. באשר לפרסום ה – 12, לא מצאתי כי יש בו משום לשון הרע. מדובר בהבעת דעה צינית של התובעת המתייחסת להצעת חוק מתגבשת ביחס להגדרת פרסומים הטוענים לקשר בין חיסונים לבעיות פוריות בעבירה פלילית. ביחס לכך הוסיפה הנתבעת התייחסות צינית גם אליה כמי שטוענת כי ילדי התובעת לא התחסנו, ומציעה כי גם לגבי פרסום מסוג זה תקבע עבירה פלילית. אין בכך משום לשון הרע.

43. **סיכום ביניים**: מצאתי כי כלל הפרסומים מושא התביעה, פרט לפרסום ה – 12, מהווים לשון הרע (פרסומים אלו יכוננו להלן במאוחד: "הפרסומים").

מכאן נפנה לבחינת ההגנות העומדות לנתבעת.



בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

ה.2. ההגנות

הגנת 'אמת הפרסום'

44. טוענת הנתבעת כי מדובר בפרסומי אמת ועל כן עומדת לה הגנת 'אמת הפרסום' הקבועה בסעיף 14 לחוק. הנטל להוכחת הטענה מוטל על הנתבעת ואין מדובר בנטל של מה בכך. בפרט בשים לב לאופי ההאשמות החמורות המיוחסות לתובעת (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (4.8.2008)).

45. אקדים ואומר, **לא מצאתי כי הנתבעת הרימה את הנטל המוטל עליה ולו במקצת**. כאמור לעיל, במסגרת הדיון הוצג לי "התו הירוק" של ג' וכן תעודת עובדת ציבור ממנה עולה כי ג' היה מחוסן במועד הפרסומים.

46. הנתבעת טענה באשר למשקלה הראייתי של תעודת עובד הציבור (סעיפים 65 – 79 לסיכומי הנתבעת), וגם הוסיפה וטענה כי יש בראיית ההזמה כדי לפגוע במשקל תעודת עובד הציבור. הנתבעת לא ביקשה לחקור את עורכת התעודה בחקירה נגדית ולא הגישה כל מסמך נוגד. כאמור לעיל, לא מצאתי כי ראיית ההזמה רלוונטית למחלוקת על כן לא מצאתי שיש בה כדי לפגום במשקלה של תעודת עובדת הציבור. אוסיף כי משקלם הראייתי של הפרסומים השונים בכלי התקשורת (כתבות בגופי התקשורת 'חדרי חרדים' ו'ישראל היום') אותם צירפה הנתבעת הוא אפסי. גם אין בפרסומים עיתונאיים אלה, אשר לא הובהר המסד העובדתי עליו התבססו ומהן הבדיקות שנעשו קודם לפרסומם, כדי לקעקע את המענה שניתן על ידי משרד הבריאות ביום 22.5.2023. לא כל שכן, שאין בפרסומים ובנתונים הנוגעים למספר הנפטרים כתוצאה מהמחלה כדי להשליך במשהו על משקלה של תעודת עובדת הציבור אשר ניתנה ביחס למצבו החיסוני של ג'.

47. על כן לא מצאתי כי נפגם משקלה של תעודת עובד הציבור, אשר עולה בקנה אחד עם התו הירוק שהוצג לי, ולא מצאתי בטענות הנתבעת ממש (וראו לעניין זה י' קדמי, על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע – 2009), בעמ' 964).

48. הנתבעת העידה כי פרסומיה באשר לאי חיסונו של ג' נשענו על דברים שנמסרו לה מ'מקור' אותה מצאה כמהימן, לאחר שערכה לגבי חקירה ובדיקה (סעיף 35 לתצהיר הנתבעת). לתמיכה בטענתה זו צירפה את ההתכתבות עם אותו 'מקור' (נספח 18 לתצהיר הנתבעת).

49. גם בהתכתבות זו אין כדי להרים את הנטל המוטל על הנתבעת. במסגרת אותה התכתבות מציע 'המקור' לנתבעת "תתחילי מהכיוון שהוא בנראה לא מחוסן" (ההדגשה אינה במקור- ר"א). כלומר, אין כאן קביעה פוזיטיבית כי ג' אינו מחוסן, אלא "כיוון" בלבד



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

המעיד על אפשרות "כנראה". בהמשך כותב ה'מקור': "...רק יכול להגיד כשהלכו כמה חברה למסעדה ונדרשו להציג תו ירוק לג' פרייס לא היה!!!".

בהמשך אותה התכתבות עולה כי אין מדובר בידיעה ממקור ראשון, אלא בעדות שמיעה "אני רק סיפרתי על אירוע ששמעתי עליו ממקור אמין ביותר (הבן שלי)". כאשר הנתבעת ניסתה לברר את פרטי המסעדה, ה'מקור' סירב.

50. כך שלא ניתן לראות בהתכתבות עם ה'מקור', המבוססת בעצמה על עדות שמועה (מפי בנו של ה'מקור') כמבססת את אמיתות הפרסום.

51. הנתבעת הודתה כי לא ביצעה בדיקות ממשיות לאימות המידע שנמסר לה. הבדיקות היחידות שביצעה לכאורה נעשו לבחינת אמינות ה'מקור'. אולם גם ביחס לבחינת אמינות ה'מקור' לא ניתן להגדיר את פעולות הנתבעת "כבדיקות" ממשיות:

"הבדיקות שעשיתי הן בדיקות לאורך זמן של האמינות של העד הזה, העד הזה אני לא רואה שמכחישים שהוא לומד, שהבן שלו לומד עם ג', לא ראיתי פה הכחשה של התובעת, אלא שהיא טענה שאין לי הוכחות. אני יודעת שהוא מתגורר בחיפה, אני יודעת שהוא דוקטור, אני יודעת שהוא עובד בחברת הייטק שמנהלת 100 עובדים, ולכן הסיכוי שהאדם הזה מפריח איזה בלון ניסוי ואני צריכה להמשיך לבדוק אותו היא לא ריאלית" (עמ' 34 ש' 17 – 23).

52. העובדה כי אותו 'מקור' טען כי הוא מכיר את בנה של התובעת הספיקה לה (עמ' 35 ש' 26 – 30; עמ' 36 ש' 14 – 18). אך ברור כי אין כל הסבר מניח את הדעת מדוע אמינותו של אותו 'מקור', אותה הנתבעת לא מכירה באופן אישי אלא מכוח היותו עוקב שלה (עמ' 30 ש' 11 – 12 ובש' 24 – 37 וכן בעמ' 31 ש' 2 – 3), גוברת על אמינותה של התובעת או של משרד הבריאות. הנתבעת טענה כי מדובר באדם רציני, אותו הכירה דרך המרשתת. הנתבעת ידעה לספר כי מדובר בדוקטור המתגורר בחיפה, עובד בחברת הייטק שמנהלת 100 עובדים. למותר לציין כי גם התובעת היא דוקטור לרפואה המתגוררת בחיפה ועובדת במשרד הבריאות בתפקיד בכיר. רצונה לתת אמון ב'מקור' הספיק לנתבעת, על אף שלא ניתן כל בסיס עובדתי לאמיתות המידע שנמסר לה.

53. הנתבעת הודתה כי לא פנתה למשרד הבריאות. לטענתה, היא איבדה אמון במשרד הבריאות (עמ' 44 ש' 35 – 36; סעיף 8 לסיכומי הנתבעת). אולם אין בכך כדי לפטור את הנתבעת מראש מביסוס המידע בטרם פרסומו. הנתבעת לא פנתה לבצע בדיקות נוספות



בית משפט השלום בבת ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

אחרות קודם לפרסום המידע. לטענתה, לא היה כל צורך בבדיקות נוספות שכן "מה שעשיתי זה לפרסם את זה כדי לקבל מענה מהתובעת, היא יכלה לסתור את זה בכל דרך אפשרית" (עמ' 35 ש' 16 – 17). אולם לא ניתן לקבל התנהלות זו קל וחומר שאין בכך כדי להקים את הגנת 'אמת הפרסום'.

54. התרשמתי מהנתבעת כאישה אינטליגנטית, רהוטה, בעלת לשון חדה וכושר ביטוי. התרשמתי זו מבססת את המסקנה כי הנתבעת בחרה היטב את האופן בו התנסחה. היא לא סייגה את פרסומיה, היא לא הציגה אותם כשאלה המבקשת מענה, או כהשערה המצפה להיסתר. הנתבעת פרסמה את הדברים כעובדה ממשית – כי ג' לא חוסן וכי אין לו תו ירוק – עובדות שאינן נכונות.

55. הנתבעת טענה בסיכומיה כי מדובר ב'מקור' ממשי אשר חשש להתייצב לדיון (סעיפים 1 – 2 לסיכומי הנתבעת). אין אני מפקפקת בקיומו של 'המקור', אולם אין בחששו להתייצב כדי להוות תירוץ או כדי למלא את החסר בראיותיה של הנתבעת. על הנתבעת להרים את הנטל להוכחת הגנת 'אמת הפרסום'. ככל שהמקור זומן לעדות וסירב להתייצב ניתן היה להוציא כנגדו צו הבאה. הנתבעת לא ביקשה לעשות כן, ועל כן קמה החזקה כי עדותו הייתה משמשת כנגדה. מכל מקום, אין בהתכתבות ובעדותה של הנתבעת לבדן כדי להרים את הנטל, שכן ברור שאלה אינן נשענות על מסד עובדתי כלשהו.

56. באשר למסכת המתנהלת בין אותו 'מקור' ובין ד"ר מאיר פרייס, שנטענה בסיכומי הנתבעת, הרי זו מהווה הרחבת חזית, ואין אני מוצאת מקום להידרש לה.

57. מכל האמור עולה כי פרסומיה של הנתבעת ביחס לאי חיסונו של ג' אינם אמת. התרשמתי שהנתבעת ידעה היטב כי ידיעות אלו אינן נשענות על מסד עובדתי איתן, אולם עובדה זו לא עצרה בידה לפרסם את הדברים. הנתבעת ביקשה לפגוע בתובעת ובפועלה כראש שירותי בריאות הציבור בפרסומיה לפיהן בנה לא חוסן, ובירור אמיתות העובדות הייתה מבחינתה בעלת חשיבות משנית.

58. כך גם ביחס לפרסומים הנוגעים לניגוד עניינים לכאורה שבין התובעת וחברת פיזר. התובעת העידה כי לא היה לה כל קשר לחברת פיזר וכי היא או בעלה לא עשו כל מחקר עימם (עמ' 8 ש' 34 – 38 ובעמ' 9 ש' 13 – 14). עדותה לא נסתרה. הנתבעת מנגד, לא הביאה כל ראיה לאמיתות טענותיה. פרט לאזכורה של כתבה עליה הסתמכה הנתבעת, לא הוצג כל נתון עובדתי שיש בו להעיד על הקשר הנתען בין התובעת או בעלה לחברת פיזר או לניגודי עניינים כלשהם.



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

59. לאור מסקנתי האמורה, לא מצאתי להידרש לשאלת "העניין הציבורי" הקיים בפרסום. אסתפק בתמצית, כי שאלת התנהלותה האישית של התובעת ביחס לחיסון ילדיה ובכלל בשים לב לתפקידה הציבורי אכן מהווה עניין ציבורי. אולם משמצאתי כי אין בפרסומים הנטענים הנוגעים לאי חיסונו של ג' כל ממש, הרי ששאלה זו היא תיאורטית בלבד.

הגנת תום הלב

60. לטענת הנתבעת עומדת לה הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק שכן היחסים שבניה ובין התובעת הטילו עליה "חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום" (סעיף 15(2) לחוק) ו"הפרסום היה הבעת דעה של התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי או על אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות" (סעיף 15(4) לחוק).

61. ביחס לפרסומים בקטגוריה הראשונה, הנוגעים לאי חיסונו הנטען של ג', טוענת הנתבעת כי עומדת לה החזקה הקבועה בסעיף 16 לחוק, שכן היא הייתה משוכנעת באמיתות הפרסום, שלא חרג מהסביר בהתאם לנסיבות, והיא לא התכוונה לפגוע בתובעת אלא לחשוף את האמת.

ביחס לפרסומים המצויים בקטגוריה השנייה, טוענת הנתבעת כי מדובר בהבעת דעה החוסה תחת הזכות לחופש ביטוי. לטענתה, בנה חוסן בחיסון קורונה, מבלי שנתנה את הסכמתה (סעיפים 37 – 41 לתצהיר הנתבעת; סעיפים 55 – 64 לסיכומי הנתבעת). על כן ראתה לעצמה חובה להביע את דעתה באשר להתנהלותה של התובעת כפי שזו עלתה מפרסומים שונים. הנתבעת התבססה על פרסומיה של גבי אורלי בר-לב ברשת הטוויטר בדבר "ניגוד עניינים וטיעונים סותרים מצד בכירי משרד הבריאות" מהם עולות טענות כי מדינת ישראל הסתירה את החוזים עליהם חתמה עם חברת פיזר; וכי קיימים ניגודי עניינים בין התובעת ובין חברת פיזר על רקע תרומות נטענות אשר ניתנו על ידי החברה לגופי בריאות שונים בישראל, ובכללם בית חולים הכרמל בו עובד בעלה של התובעת (נספחים 30 ו- 31 לראיות הנתבעת). כן נסמכה על פרסומים באתרי החדשות השונים לפיהם נטען כנגד התובעת כי התנהגה באופן לא רציונאלי (נספח 13 לראיות התובעת). הביטויים בהם נקטה כגון "משפחת פשע" ו"סייקופרייס" מהווים הבעת דעה וביטוי למורת רוחה של הנתבעת.

62. תנאי לקיומה של ההגנה הוא תום לב. סעיף 16 לחוק קובע חזקה לחוסר תום לב של המפרסם:



בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

"חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15".

63. כפי שתואר לעיל, הנתבעת לא עשתה כל בדיקה כדי להיווכח אם הפרסום הוא אמת. הנתבעת לא פנתה לתובעת כדי לקבל את התייחסותה, הנתבעת לא פנתה למשרד הבריאות כדי לברר את הדברים ולא עשתה כל בדיקה אחרת. ברור כי הסתמכות על 'מקור' אותו הנתבעת אינה מכירה, המוסר דברים בצורה מסויגת וללא כל תמיכה או הסתמכות על ציוץ בטוויטר או כתבה עיתונאית אינם בבחינת אמצעים סבירים לבחינת מהימנות הפרסום. גם כך שהחזקה בדבר חוסר תום לבה עומדת.

64. גם כמות הפרסומים, תוכנם ותדירותם מעידים כי הנתבעת התכוונה על ידי הפרסומים לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להעברת ביקורת עניינית. בתקופה הרלוונטית לתביעה, שנפרשה לאורך כעשרים ימים בלבד (מיום 22.12.2021 עד ליום 9.1.2022) פרסמה הנתבעת על התובעת עשרות פרסומים, מספר פעמים ביום. גם מבלי להידרש כאן להליך הנוגע להוצאת צו למניעת הטרדה מאיימת, על הקביעות שנקבעו בו (ועל כך בהמשך); המסקנה העולה מקריאת רצף פרסומיה של התובעת (נספח 1) היא כי אלו נעשו באופן כפייתי ('אובססיבי').

65. הזכות לחופש ביטוי קיימת ועומדת לנתבעת. לא יכולה להיות מחלוקת בדבר זכותה להביע דעתה כנגד מבצע החיסונים וכנגד מדיניות משרד הבריאות במאבקו במגפה. אף גוף אינו חסין מביקורת, גם בתקופות קשות וחסרות בהירות עובדתית. אולם קיימת דרך להביע ביקורת, ואפילו מדובר בביקורת בוטה. ביקורת צריכה להתייחס לגופו של עניין ולא להוות כלי שיסוי.

התובעת היא פקידת ציבור ומשרתת ציבור (במובנו הטוב של הביטוי כ"Civil Servant" ולא כמובן השלילי הרווח היום ביחס להגדרה זו). ככזו היא אמונה על הוצאתה לפועל של מדיניות משרד הבריאות, וכך צריכה להתייחס הביקורת כלפיה וכלפי פועלה.



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

פרסומי הנתבעת אינם כאלה. אין מדובר בביקורת עניינית, אלא בפרסומים המופנים כמעט כולם כלפי התובעת באופן אישי, תוך הפצת עובדות כזב בנוגע לחיסון ילדיה, הפצת ספקולציות וקונספירציות בנוגע למעורבותה לכאורה של התובעת בניגודי עניינים שאין להם כל עיגון עובדתי והנתבעת לא טרחה לבחון באם עיגון עובדתי זה קיים.

66. אין זאת אלא שהנתבעת עשתה לעצמה מטרה להילחם בתובעת ובפועלה כראש שירותי הבריאות ובמאבקה במגפת הקורונה. האסטרטגיה שננקטה הייתה בדרך של קעקוע אמינותה הציבורית של התובעת (וכלשונה בכתב ההגנה: "המלכה היא ערומה"). זאת עשתה הנתבעת תוך שימוש בטקטיקה של "הפצצת" המרחב הוירטואלי בפרסומים חוזרים ונשנים אודות התובעת, שנפרסו על פני חודשים. נשקה היה המקלדת, לשונה המושחזת ודמיונה הפורה, אשר לא דקדק בעובדות ולא טרח לבחון אותן לאשורן בטרם הפרסום.

67. כל אלו מעידים על העדרו של תום לב בפרסומי הנתבעת.

68. נוכח מסקנתי האמורה, לא מצאתי להידרש לטענות הצדדים בדבר תחולת ההגנות הספציפיות הקבועות בהגנת תום הלב. אולם רק אומר בתמצית כי הנתבעת אינה עיתונאית ולא ברורה מהי מערכת היחסים שבינה ובין התובעת המטילות עליה חובה לבצע את הפרסום. מכל מקום, הנתבעת לא עמדה בתנאים הנדרשים כדי להנות מהגנה זו (כפי שאלו נקבעו בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר דיין אורבך, פ"ד סז(1) 667 (2014)).

69. ביחס להגנה מכוח סעיף 15(4) לחוק, אומנם נקבע כי הבעת דעה אינה חייבת להיות נכונה מבחינה עובדתית, אולם העובדות עליהן היא מתבססת צריכות להיות נכונות בעיקרן (ע"א 9406/96 קאקיש נ' ביארס, פ"ד נג(3) 352, 358 (1999); ד"ינ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ, פ"ד לב(3) 337, בעמ' 349 (1978), שנהר, בעמ' 319 – 320). לא כך בענייננו.

70. ומכאן לשאלת הפיצוי.

ה.3. הפיצוי

האם מדובר בפרסומים נפרדים או במסכת אחת

71. לטענת התובעת מאחר שהפרסומים נעשו במטרה לפגוע, הרי שיש להעמיד את גובה הפיצוי בגין כל פרסום ופרסום על כפל הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק ללא הוכחת נזק (סעיף 7א(ג) לחוק).



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

72. מנגד טוענת הנתבעת כי מדובר בפרסומים שנעשו במסכת עובדתית אחת, אשר לכל היותר מחייב בפיצוי אחד.

73. במחלוקת זו מצאתי להכריע כעמדת הנתבעת. בעניין פלוני קבע בית המשפט העליון מבחני עזר לצורך ההכרעה בשאלה אם מדובר בלשון הרע אחת ובפרסומים המתייחסים זה לזה באופן "שמאפשר להשקיף עליהם כעל מעין "אירוע מתגלגל" (פסק דינה של השופטת ברק ארז, שם בפסקה 24); או במספר פרסומי לשון הרע המצדיקים מתן פיצוי נפרד. מדובר במבחני עזר ואין בהם כדי ליטול את שיקול דעתו של בית המשפט, הנתון לו לגבי כל מקרה ומקרה. מבחני עזר אלו בוחנים את תוכן הפרסומים, משך הזמן בו הם נעשו וזהות הנמענים:

תוכן הפרסומים – במסגרת זו יש לבחון את תוכן הפרסומים, ובכלל זה האם קיים דמיון ביניהם. ככל שקיים דמיון, יש לבחון האם הפרסום החדש מוסיף דבר מהותי על הפרסום הקודם. אם התשובה לכך היא שלילית, הנטייה תהיה לראות את הפרסומים כפרסום אחד.

משך הזמן – במסגרת זו יש לבחון את הזמן שחלף מפרסום לפרסום. משך זמן ארוך בין פרסום לפרסום יטה את הכף לראיית הפרסומים כפרסומים נפרדים. ככל שחלף זמן מועט בלבד, יש בכך אינדיקציה התומכת בהכללתם תחת ההגדרה של אותה לשון הרע. שכן, קירבה בזמן מצביעה על רכיבים של אותה השתלשלות עובדתית.

זהות הנמענים – יש לבחון מיהם הנמענים ביחס לכל אחד מהפרסומים. ככל שקיימת שונות בין זהות הנמענים מפרסום לפרסום, יטה בית המשפט לראות את הפרסומים כפרסומים נפרדים. כאשר מדובר בפרסום ברשתות חברתיות, נדרש לבחון באיזה עמוד או פורום פורסם כל אחד מהפרסומים, ומיהם הגורמים שנחשפו להם. ביחס לפרסומים בפייסבוק סברה כבוד השופטת ברק ארז כי אין לראות בכל קבוצה וקבוצה כבמה נפרדת לעניין זהות הנמענים (פסקה 29 לפסק דינה של כבוד השופטת ברק ארז).

74. בענייננו, מדובר בפרסומים חוזרים ונשנים אשר נעשו באופן רציף במשך תקופה של כשלושה שבועות. תוכן הפרסומים, גם אם אינו זהה לחלוטין, עדיין עוסק באותה מסכת: טענות הנתבעת להתנהלותה הדו פרצופית של התובעת בכך שלא חיסנה את ילדיה, וכן טענות בנוגע ל"מידע" לכאורה שקיים בידי הנתבעת ביחס להתנהלות התובעת ובעלה, ד"ר מאיר פרייס (כאמור, טענות אלו הוכחו כחסרות בסיס עובדתי). מדובר בטענות השלובות זו בזו ומוצאות ביטוי חוזר בפרסומים השונים. גם משך הזמן מעיד על רצף אחד של פרסומים. הפרסומים נעשו יום אחר יום, לעיתים בהפרשים של שעה בין פרסום לפרסום.



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

הפרסומים נעשו בדפי הנתבעת ברשתות החברתיות (טוויטר ופייסבוק) ועל כן זהות הנמנעים היא קהל עוקביה של הנתבעת ברשתות החברתיות.

75. על כן מדובר במסכת עובדתית אחת של פרסומים ואין לפסוק פיצוי נפרד בגין כל פרסום ופרסום.

סכום הפיצוי

76. הפיצוי הנתבע בעניינו הוא הפיצוי הסטטוטורי בהתאם לסעיף 7א(ב) לחוק. בהתאם להוראות סעיף 19 לחוק ולהלכה הפסוקה, בפסיקת הפיצוי הסטטוטורי, יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה בשמו הטוב של התובע, במידת הפסול בהתנהגותו של הנתבע, באופן הפגיעה ונסיבותיה, מעמד הפוגע והנפגע, היקף תפוצת הפרסום והתנהגות הצדדים (ת"א 14264-11-14 כנפו נ' גינבורסקי (4.1.2018); ע"א 7426/14 פלונית נ' ער"ד דניאל (14.3.2016); רע"א 3832/11 פישביין נ' בומבך (18.1.2012)). בעניין פלונית קבע בית המשפט העליון כי גם אם מדובר במסכת פרסומים אחת, עדיין נתון לבית המשפט שיקול הדעת לשקול את מספר הפרסומים לצורך הכרעה בשאלת גובה הפיצוי ההולם.

77. ביחס לפסיקת הפיצוי, מצאתי כי מכלול הנסיבות בעניינו מחייב פסיקת פיצוי ברף המקסימלי הקבוע בחוק העומד על 50,000 ₪ בצמוד למדד, העומד כיום על סך של 71,783 ₪.

78. הפרסומים נעשו על מנת לקעקע את אמינותה הציבורית של התובעת ולחבל במאמציה לקדם את מבצע החיסונים מתוקף תפקידה הציבורי. כפי שהתברר בהליך, הנתבעת הפיזה שמועה על התובעת אותה הציגה כאמת עובדתית, ללא כל עיגון ומבלי שעשתה מאמץ מינימלי לאמת את העובדות. הנתבעת דבקה בפרסומי הכזב ולא התנערה מהם גם לאחר שהוצגו בפני הנתבעת נתונים עובדתיים ביחס למצבו החיסוני של ג'; וגם לאחר קביעתו של בית המשפט במסגרת ת"ק 676-01-22 ברק נ' משרד הבריאות (31.10.2022) אשר דחה באופן מפורש את טענותיה של הנתבעת לעניין אופן הצגתו של התו הירוק של ג' ואישור ההתחסנות וקבילותם (שם בפסקה 26 לפסק הדין).

79. גם לאחר משלוח מכתב ההתראה ביום 30.12.2021 הנתבעת לא טרחה לעדכן את פרסומיה, לסייגם או להביאם לציבור על דרך של השערה בלבד.

80. גם במסגרת הליך זה הנתבעת סירבה להכיר בתעודות רשמיות של משרד הבריאות ועמדה על דעתה כי אין מדובר באמת (עמ' 41 ש' 35 – 38 וכן בעמ' 42 ש' 1 – 17). הנתבעת סירבה להתנצל ועמדה על דעתה, הגם שזו אינה נשענת על כל מסד עובדתי. גם בכך יש להשליך על





בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

גובה הפיצוי (ראו: רע"א 4740/00 לימוד אמר נ' אורנה יוסף, נה(5) 510 (2001) בפסקה 17).

81. יש לקחת בחשבון גם את התנהלותה של הנתבעת באופן הפצת פרסומיה. הנתבעת הפיצה את שמו של ג', הפיצה נתונים אודותיו תוך פגיעה בפרטיותו ותוך ניסיונות חוזרים ונשנים להפר את שגרת חיי התובעת ומשפחתה.

82. גם היקף החשיפה לפרסומים היה משמעותי. כפי שעולה מראיות התובעת, אשר לא הובאו נתונים סותרים לגביהם, הפרסומים זכו ליחבובים ('לייקים'), תגובות ושיתופים לא מעטים:

- א. הפרסום הראשון זכה ל-411 חיבובים ('לייקים'); 35 תגובות ו-68 שיתופים;
- ב. הפרסום השני זכה ל-325 חיבובים ('לייקים'); 11 תגובות ו-48 שיתופים;
- ג. הפרסום השלישי זכה ל-582 חיבובים ('לייקים'); 22 תגובות ו-92 שיתופים;
- ד. הפרסום הרביעי זכה ל-593 חיבובים ('לייקים'); 49 תגובות ו-34 שיתופים;
- ה. הפרסום החמישי זכה ל-684 חיבובים ('לייקים'); 20 תגובות ו-330 שיתופים;
- ו. הפרסום השישי זכה ל-184 חיבובים ('לייקים'); 12 תגובות ו-6 שיתופים;
- ז. הפרסום השביעי זכה ל-102 חיבובים ('לייקים') ו-2 שיתופים;
- ח. הפרסום השמיני זכה ל-194 חיבובים ('לייקים'); 11 תגובות ו-13 שיתופים;
- ט. הפרסום התשיעי זכה ל-370 חיבובים ('לייקים'); 12 תגובות ו-18 שיתופים;
- י. הפרסום העשירי זכה ל-211 חיבובים ('לייקים'); 9 תגובות ו-15 שיתופים;
- יא. הפרסום ה-11 זכה ל-116 חיבובים ('לייקים'); 3 תגובות ו-6 שיתופים.

83. אין מדובר בפרסום של מה בכך. הנתבעת טענה בכתב הגנתה כי יש לה כ-15,000 עוקבים ברשתות החברתיות (סעיף 10 לכתב ההגנה). הנתבעת העידה על חשיפתה הנרחבת ברשת הטוויטר בייחוד בכל הקשור למגפת הקורונה (עמ' 47 ש' 2 – 7). כך שניתן לשער כי תפוצת הפרסומים אף גלשה מתחומי היחבובים והתגובות וקיבלה תהודה נוספת ברחבי המרשתת.





בית משפט השלום בבת ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

כך שמכלול הנסיבות מחייב את פסיקת הפיצוי ברף העליון המקסימלי.

האם קיימת "כוונה לפגוע"

84. כפי שנקבע בפסיקה, כדי שפרסום ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע נדרשת קיומה של "התנהגות זדונית", כוונה של ממש להרע לאחר, המונעת מזדון ורשעות או ממזימות ארסיות (ע"א 32031-10-12 דנון תקשורת תדמיתית בע"מ נ' הרב אמנון יצחק (9.5.2013) שם בפסקה 14; וכן רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ (8.9.2013) בפסקה 8, להלן: "עניין דנון"). הכוונה לפגוע יכולה להילמד גם מהפרסום עצמו ומהראיות הנסיבתיות הסובבות את הפרסום. גם אם קיימות לפרסום תכליות נוספות והכוונה לפגוע אינה התכלית היחידה, עדיין הפרסום יכול להיחשב ככזה שנעשה במטרה לפגוע (רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטון, פ"ד נט(6) 554 שם בפסקאות 29 – 31).

85. עמדנו בענייננו על הכזב שבפרסומים, על היקפם הטורדני ועל התנהלותה של הנתבעת, אשר סירבה לסייג את פרסומיה בבחינת "אל תבלבלו אותי עם העובדות".

86. על הכוונה לפגוע ניתן ללמוד גם מהתנהלותה של הנתבעת כפי שזו משתקפת מהחלטות הערכאות השונות אשר דנו בבקשת התובעת להוצאת צו למניעת הטרדה מאיימת. כפי שקבע בית המשפט השלום בתל אביב במסגרת הליך ההטרדה המאיימת ה"ט 9757-07-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר (12.7.2022):

"המשיבה פרסמה על המבקשת, על בני משפחתה, ובמיוחד על בנה הקטין, שורה ארוכה של פרסומים תכופים, פוגעניים ומטרידים... הפרסומים בוצעו בטוויטר ובפייסבוק ותפוצתם היתה רחבה. אין ספק שהמשיבה ביקשה ליצור באמצעותם תכונה שמטרתה לנגח את המבקשת על רקע עמדתה המקצועית בנושא החיסונים. המשיבה קראה לפעולה על בסיס פרסומים אלה, ואין ספק שמטרתם לפגוע בתפקודה ובשגרת חייה התקינה של המבקשת. פרסומים אלה פוגעים בפרטיות של בני משפחתה של המבקשת, שאינם אנשי ציבור. יש בהם כדי לפגוע בשלוות חייה של המבקשת ושל בני משפחתה. תכליתם הברורה היא לנסות להניא את המבקשת מלבצע את תפקידה. היקף הפרסומים, תדירותם, תכנם, ומידת האינטנסיביות שלהם עולים כדי הטרדה מאיימת כהגדרתה בחוק..." (שם בפסקה 14, ההדגשות אינן במקור- ר"א).



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

ערעור שהוגש על החלטה זו לבית המשפט המחוזי נדחה (ע"א 28699-08-22 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס (19.8.2022)).

כך גם בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה תוך שבית המשפט העליון קובע כי:

"אין מקום להנחה שמתחייב "סיווג" חד-חד-ערכי של פרסומים כלשון הרע או כהטרדה מאיימת. כאמור עשויים להיות מצבים שבהם פרסומים יניחו עילה לתביעת לשון הרע (בשל הביזוי כלפי אחרים) וכן ישמשו עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת (בשל האפקט שלהם על האדם עצמו). לצידם עשויים להיות מצבים שפרסומים יפלו רק לגדרו של אחד המהחוקים הנזכרים, או אף לא לאחד מהם..." (שם בפסקה 12).

הוכח בענייננו כי מדובר בפרסומים הנופלים תחת שתי ההגדרות – מסכת פרסומים שעלתה כדי הטרדה מאיימת ופרסומים שהם לשון הרע.

87. לא מצאתי להידרש לטענות הנתבעת הנוגעות למדיניות משרד הבריאות בכל הנוגע לחיסונים ולמחדל הנטען ביחס לחיסונו של בנה (עמ' 54 ש' 30 – 39). אין בעובדה כי היו קיימות תכליות נוספות לפרסום כדי לגרוע מהמסקנה כי פרסומי הנתבעת מושא תביעה זו נעשו בכוונה לפגוע. גם העובדה כי התובעת היא דמות ציבורית אשר פעלה בתקשורת ותחת עין הציבור כדי לקדם מדיניות ציבורית אין בה כדי להקל עם הנתבעת. כפי שנקבע בעניין דנון "התשובה לשאלה באיזה כיוון תשפיע העובדה שהאדם הוא דמות ציבורית נגזרת מ"איזון זהיר" בין השיקולים השונים" (עניין דנון, בפסקה 9).

88. בנסיבות עניינו, עובדת היותה של התובעת דמות ציבורית יש בה לטעמי כדי להחמיר עם הנתבעת. פרסומי הכזב אודות התובעת המכהנת בתפקיד ציבורי נעשו מתוך כוונה ברורה לפגוע בתפקידה ובתפקודה למען הציבור. גם אם קיימת מחלוקת מדעית ביחס לאפקטיביות החיסונים או ביחס למדיניות משרד הבריאות; הרי שניתן לנהל מחלוקת זו באופן ענייני, על בסיס נתוני אמת, מחקרים מדעיים ומסקנות הנובעות מנתונים אלה.

אך לא ניתן לנהל מחלוקת עניינית כלשהי על יסוד נתונים כוזבים ועל יסוד עובדות שקריות. בכל חברה אנושית חפצת חיים קיים אינטרס ציבורי, כי אנשים הבוחרים לכהן במשרה ציבורית ולשאת בעול הציבורי, לא יהיו חשופים לפרסומי כזב המופצים לכל עבר וללא שליטה, בבחינת נשק לא קונבנציונאלי.



בית משפט השלום בבית ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

89. מספרם הגבוה של הפרסומים, תדירותם, היקף הפרסום, תוכנם הפוגעני ביחס לתובעת ולבני משפחתה והתנהלותה של התביעה – כל אלה מעידים על הכוונה לפגוע אשר עמדה בבסיס הפרסומים.

90. על כן מצאתי להעמיד את הפיצוי בגין מסכת הפרסומים מושא התביעה על כפל הפיצוי המקסימלי בחוק העומד על סך מעודכן של 143,566 ₪.

ה. הסעדים הנוספים

91. התובעת עתרה לסעדים נוספים בדמות צו מניעה קבוע אשר יאסור על התביעה להוציא לשון הרע על התובעת בכל אתר אינטרנט, חשבון ברשתות חברתיות, בכל מדיה ובכל דרך אחרת. כן התבקש צו להסרה ולאיסור הפצה של כלל הפרסומים המכפישים והפוגעניים המתייחסים לתובעת, הזהים ו/או דומים ו/או קשורים לפרסומים מושא תובענה זו – הן פרסומים קיימים והן פרסומים עתידיים, ביחס לכל מדיה וספקית שירות בה מופיעים או יופיעו הפרסומים, לרבות אתרי אינטרנט, חשבונות ברשתות חברתיות ומנועי חיפוש שונים. התביעה לא טענה בסיכומיה לסעדים נוספים אלו.

92. מדובר בסעד מן היושר, הנתון לשיקול דעתו של בית המשפט. במסגרת סעד זה הצופה פני עתיד, יש ליתן את הדעת לפגיעה האפשרית בחופש הביטוי ובחופש הביקורת (שנהר, בעמ' 348). יחד עם זאת, החשש לפגיעה זו אינו קיים מקום בו מדובר בעובדות כזב אשר לא נמצא להן ביסוס עובדתי. על כן בנסיבות ענייננו, אין במניעת התביעה מפרסום עתידי של עובדות כזב הנוגעות למצבו החיסוני של ג' משום פגיעה בחופש הביטוי או הביקורת.

ו. לסיכום

93. התביעה מתקבלת ועל התביעה לשלם לתובעת סך של 143,566 ₪ בצירוף הפרשי ריבית והצמדה ממועד הגשת התביעה ועד התשלום בפועל.

94. בנוסף לסעד הכספי אני מורה כדלקמן:

א. ניתן בזאת צו מניעה קבוע האוסר על התביעה לפרסם פרסומים כוזבים הנוגעים למצבו החיסוני של ג'.

ב. על התביעה להסיר את הפרסומים מושא התובענה מחשבונותיה ברשתות החברתיות.

ג. ניתן צו האוסר על התביעה להפיץ את הפרסומים מושא התובענה.





בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 55289-01-22 אלרעי פרייס נ' ברק טמיר

תיק חיצוני:

ד. ניתן צו להסרה ולאיסור הפצה של הפרסומים ביחס לכל מדיה וספקית שירות בה מופיעים או יופיעו הפרסומים, לרבות אתרי אינטרנט חשבונות ברשתות החברתיות ומנועי חיפוש.

95. הנתבעת תשא בהוצאות התובעת בסך של 1,000 ₪, בנוסף תשא הנתבעת בתשלום האגרה כפי ששולמה ובתשלום שכר טרחת באת כוחה של התובעת בסך של 15,500 ₪.

96. בפסיקת סכום ההוצאות ושכר הטרחה התחשבתי בסכום שנפסק אל מול הסכום שנתבע; התחשבתי באופן ניהול הדיון (התיק התנהל עד תומו, התקיימו שני קדמי משפט, דיון הוכחות והוגשו סיכומים, ולאחריה בקשה לצירוף ראייה); במספר העדים ובסכום המינימאלי המומלץ לפי כללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ), תש"ס – 2000.

כן התחשבתי בהתנהלות הנתבעת ובאי כוחה במהלך הדיון, אשר לעיתים חרגה מהמקובל (לשון עדינה). רק אפנה בעניין זה בת/1, מסמך אשר הוצג לנתבעת במהלך חקירתה על ידי בא כוחה ובהערותי לעניין זה, בעמ' 41 לתמלול הדיון.

97. הסכומים האמורים ישולמו בתוך 30 ימים מהיום, שכן אחרת יישאו הצמדה וריבית פיגורים מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ז תמוז תשפ"ג, 06 יולי 2023, בהעדר הצדדים.

רונית אופיר, שופטת